

De stille zonde

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave
Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314470

NUR 305

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Ambo|Anthos uitgevers, Amsterdam
©2006 Lieneke Dijkzeul

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl

1

Het lichaam was volmaakt ontspannen, alsof het sliep. Het lag min of meer op de rechterzij, het linkerbeen half opgetrokken, steunend op de knie, het rechter gestrekt. Het hoofd rustte op de lichtgebogen rechterarm, de linkerarm op de heup, de hand raakte de vloer vlak voor de buik.

Het was de ideale slaaphouding voor een hoogzwangere vrouw.

Maar hier betrof het het lichaam van een man.

Het maakte een verzorgde indruk; de haren, iets te lang in de nek, waren dik, licht golvend, zilvergrijs en pas gewassen, de nagels kort geknipt en gepolijst, de zegelring aan de linker ringvinger was van zware kwaliteit.

Het was geen jong lichaam, zelfs bijna te oud om nog middelbaar te worden genoemd, maar het was goed geconserveerd en modieus gekleed in een antracietgrijs pak met een fijn krijtstreepje, een lichtblauw overhemd en een das met zilveren stipjes die de kleur van de haren accentueerden.

De schoenen waren verkeerd: bruin, te grof en met sportief stiksel. Een wandelschoen. De sokken klop-ten weer wel. Niet zwart – buschauffeurs dragen zwarte sokken – maar effen donkergrijs. De linker

broekspijp was omhoog geschoven, zodat boven de sok een deel van de kuit zichtbaar was, bleek en bedekt met donkere haren.

Het blote been bedierf de kracht en autoriteit die het lichaam uitstraalde. Het gaf het iets kwetsbaars, bijna obsceens, en als de eigenaar ervan zichzelf had kunnen zien, had hij ongetwijfeld de pijp naar beneden getrokken. Hij zou zijn opgestaan, de broek hebben afgeklopt, zijn das hebben rechtgetrokken en zijn handen gewassen. Hij zou een controlerende blik in de spiegel hebben geworpen en een kam door zijn haren hebben gehaald. Al zou hij met de kam niet de deuk in de rechterslaap hebben kunnen verbergen, noch de kapotte huid.

Het zou hem geërgerd hebben dat hij zo onhandig in de weg had gelegen, vlak voor de deur, zodat niemand naar binnen kon.

Maar het hinderde niet. Zoals de zaken er nu voor stonden, deed het er niet toe. En er was niemand die naar binnen wilde. Er was ook nog niemand die hem miste.

Eva zag Irene staan zodra ze het perron op liep. Ze herkende haar onmiddellijk; handen in de zakken, de riem van een uitpuilende tas over haar schouder. Haar haren waren opgestoken in een losse knot en de voorpanden van haar jas hingen ongelijk, alsof hij scheef was dichtgeknoopt.

Instinctief deed Eva een stap naar achteren. Moest het nu al? Hoe is het met jou en wat doe je tegenwoordig? En daarna de ongemakkelijke stilte en het zoeken naar een onderwerp. Ze had toch met de auto moeten gaan. Raampjes dicht, radio aan, de gordel om die haar stevig op haar plaats hield. Toen vermande ze zich. Ze had dit zelf gewild, ze had zich hierop voorbereid. Ze tikte Irene op de schouder.

‘Irene Daalhuyzen, *I presume?*’

Heel even was er de verwarring, maar direct daarna werden er twee handen op haar schouders gelegd.

‘Eva!’

Ze werd driemaal gekust. ‘Je bent niets veranderd!’ ‘Jij ook niet.’ Eva maakte de bovenste knoop van Irenes jas los en duwde hem door het goede knoopsgat.

Het was het juiste gebaar. Irenes lach schalde over het perron.

Gehoorzaam corrigeerde ze de andere knopen.

‘Ik zag je opeens het schoolplein af fietsen, met je tas al half naast de bagagedrager,’ zei Eva verontschuldigend.

‘En knijpers aan mijn broekspijpen.’ Met iets van spijt bekeek Irene de overslanke gestalte tegenover haar, het donkere haar dat glad op de schouders lag, de goed zittende broek, het vleugje lipgloss, het gezicht dat geen verdere make-up nodig had.

‘Toen ik van huis ging, was ik ervan overtuigd dat ik er goed uitzag.’

‘Dat doe je ook.’

Irene streek over haar heupen. ‘De wetten van de zwaartekracht hebben zich inmiddels bewezen. Na drie kinderen lubber ik definitief.’

‘Drie!’

‘En een hond. Maar die is gekocht. En een man, natuurlijk.’

‘Ook gekocht?’ Eva glimlachte.

‘In feite wel,’ zei Irene schaamteloos. ‘Zoals alle mannen. Wat heerlijk je te zien! Daar komt de metro.’

‘Je ziet er blij uit.’ Eva bestudeerde Irene, die tegenover haar zat. ‘Tevreden.’

‘Gezapig, bedoel je.’ Irene trok de klem uit haar haren, haalde achtereenvolgens een Duplo-poppetje, een half afgekloven appel, een doos tissues en een

gestreepte kindersok uit haar tas voor ze de kam vond die ze zocht. ‘Deze tas is als de doos van Pandora, hij zou gesloten moeten blijven. En wat deed en doe jij?’

‘Psychologie gestudeerd, maar om de verkeerde redenen, dus afgehaakt. Nu heb ik een baan en een kind.’

‘Maar niet de bijbehorende man?’

‘Nee. Dat werkte niet.’

Irenes blik werd behoedzaam. Dit was glad ijs. Ze stopte de kam terug en ritste de tas dicht. ‘Ik begrijp ook niet dat het bij ons wel werkt. Je weet hoe ik ben. Volgens de wetten der logica had Joost allang met de noorderzon vertrokken moeten zijn, samen met een blonde stoot die alles heeft wat ik niet heb.’

‘De wetten zitten er bij jou nog goed in.’

‘Een voorwerp, geheel of gedeeltelijk ondergedompeld in een vloeistof...’

Ze lachten.

Eva bewoog haar schouders. Iets van de spanning vloeide weg. Dit was een goede oefening voor straks. En het ging beter dan ze had durven hopen. Al was Irene altijd gemakkelijk in de omgang geweest. Een ongecompliceerde, nuchtere meid.

‘Heb jij een baan?’

‘Twee, vier en vijf,’ zei Irene. ‘Dus nee. Al zou het kunnen als ik per se zou willen. Maar gek genoeg wil ik niet. En luiheid is het niet, ik heb m’n handen

vol aan die drie ettertjes. Blijkbaar heb ik er op dit moment geen behoefte aan mijn neus buiten de deur te steken, al durf ik dat op verjaardagen en personeelsfeestjes van het bedrijf van Joost niet te bekenen. Daar leg ik uit dat ik me aan het verdiepen ben in de creativiteit die ik in me voel bruisen.’

‘En dan?’

‘Dan knikt iedereen en denkt er het zijne van. Wist je dat Lantingh dood is?’

Achter dat frivole masker school fijngevoeligheid.

‘Nee,’ zei Eva dankbaar. ‘Dat wist ik niet. Ik had hem graag verteld dat het enige dat ik me nog herinner...’

‘De Slag bij Nieuwpoort is,’ vulde Irene aan.

‘Hartaanval, een paar maanden geleden. Bob vertelde het. Hij was nog maar pas met pensioen. Kasje gebouwd in zijn tuin, hij wilde fuchsia’s gaan kweken. Misschien zijn die hem fataal geworden.’

Dit was de toon die Eva herkende. ‘Hoe gaat het met Bob? Zie je die regelmatig?’

‘Hij is fotograaf geworden, zoals hij van plan was. Ik liep hem een paar weken geleden puur toevallig tegen het lijf. Hij heeft nog steeds lang haar.’

‘En kistjes?’

‘En kistjes. Hij is helemaal de fotograaf die het gaat maken zodra hij de juiste opdracht krijgt. Hij vroeg nog naar je.’

‘Ik doe hem straks de groeten wel zelf.’

Irene lachte en stond op. ‘Als je er echt naartoe wilt, moet je nu uitstappen.’

Er zat een vlek op de rug van haar jas, precies tussen de schouders, en de zoom hing op twee plaatsen los. Wat was ze vertrouwd, dacht Eva. In stem, in gebaren, de scherpgetekende cupidoboog van haar bovenlip, de manier waarop ze wegkeek als ze nadacht. Alsof er geen dertien jaar verstreken waren. Misschien waren de anderen ook zo herkenbaar, zo zichzelf gebleven. Misschien was zij de enige die veranderd was, of in ieder geval had willen veranderen.

.

‘Ik begrijp niet waarom ik niet mee mag,’ zei Mariëlle. ‘En dan ook nog op zaterdag! We hadden naar de kroeg kunnen gaan, of winkelen. Of eerst winkelen en dan naar de kroeg.’

Ze bekeek haar nagels. Op de rechter wijsvinger bladderde de lak. Die nieuwe topcoat was niet zo goed als je voor die prijs mocht verwachten. Ze liet haar duim langs de nagel glijden. Een scheurtje ook nog. *So much* voor de manicure.

‘Begin nou niet weer,’ zei David verveeld. ‘Wat zou je daar moeten doen? Je kent er niemand. Ik zou ook niet met jou mee gewild hebben. Naar een reünie ga je alleen.’

‘En daarna hadden we ergens kunnen gaan eten,’ zei Mariëlle. ‘Hoewel, als jij daar niet al te lang blijft rondhangen, kan dat misschien alsnog. We zouden naar die nieuwe thai kunnen gaan. Volgens Cis is hij oké.’ Ze boog haar hoofd tussen haar knieën om onder de bank te kunnen kijken, pakte een tas en rommelde erin, op zoek naar een vijl.

David dronk zijn glas leeg en zette het met een scherpe tik op de tafel. ‘Ik weet niet hoe lang ik daar blijf rondhangen. Dat hangt ervan af wie er allemaal zijn en hoe gezellig het is.’

Ze prikte de vijl in zijn richting. ‘Nooit gedacht dat ik jou nog eens het woord gezellig zou horen gebruiken. Jij haat gezelligheid.’

‘Ga met Cis naar de thai.’ Hij stond op. ‘En haal dan meteen eindelijk dat pak op bij de stomerij. Het hangt er al een week.’

Einde gesprek. Einde weekend. Mariëlle gooide de vijl in de tas en schoof die met haar voet terug onder de bank. ‘Ik denk dat ik met Cis ga winkelen én kroegen én eten.’

‘Ga vooral je gang.’ Hij stond al in de hal.

Een reünie. Wie ging er in godsnaam naar een reünie? Mannen van het type witte-sokken-met-sandalen, en die ontmoetten daar dan de klasgenotes die nog steeds het voorgeschreven studentenstaartje